Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

28 февруари 2013 година*

„Обжалване — Извъндоговорна отговорност на Европейския съюз — Установяване на нарушения във връзка с възстановявания при износ на говеждо месо с местоназначение Йордания — Разследване на ОЛАФ — Предоставяне на заключенията на ОЛАФ на национални органи — Учредяване на гаранции — Искане за възстановяване на свързаните с тях разходи — Причинно-следствена връзка — Насрещна жалба — Давностен срок — Начален момент“

По дело C-460/09 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 18 ноември 2009 г.,

Inalca SpA — Industria Alimentari Carni, установено в Кастелветро (Италия),

Cremonini SpA, установено в Кастелветро,

за които се явяват C. D'Andria и F. Sciaudone, avvocati,

жалбоподатели,

като другата страна в производството е:

Европейската комисия, за която се явяват г-н V. Di Bucci и г-н P. Rossi, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н A. Tizzano, председател на състав, г-н A. Borg Barthet, г-н E. Levits, г-н J-J. Kasel (докладчик) и г-н M. Safjan, съдии,

генерален адвокат: г-н N. Jääskinen,

секретар: г-жа C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 9 февруари 2012 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 18 октомври 2012 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: италиански.

Решение

1 С жалбата си Inalca SpA — Industria Alimentari Carni (наричано по-нататък „Inalca“) и Cremonini SpA (наричано по-нататък „Cremonini“) искат отмяната на Определение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 4 септември 2009 г. по дело Inalca и Cremonini/Комисия (T-174/06, наричано по-нататък „обжалваното определение“), с което този съд отхвърля предявения от тях иск за поправяне на вредите, които те твърдят, че са претърпели вследствие на предоставянето на италианските власти на уличаващи ги заключения от разследване, проведено от Европейската служба за борба с измамите (ОЛАФ) за проверка на законосъобразността на някои възстановявания при износ на говеждо месо за Йордания.

Обстоятелства, предхождащи спора

2 Обстоятелствата, предхождащи спора, изложени в точки 1—20 от обжалваното определение, могат да бъдат обобщени по следния начин.

3 Inalca и Cremonini са част от група дружества, която се занимава с производство и разпространение на стоки, предназначени за ресторантьорството, както и с ресторантьорство.

4 В резултат на разследване, проведено в Йордания през февруари и март 1998 г. във връзка с режима на възстановявания при износ на земеделски продукти, с писмо от 6 юли 1998 г. Отделът за сътрудничество в борбата с измамите (UCLAF), предшественик на ОЛАФ, уведомява италианските власти, че от общо 37 978 тона говеждо месо, изнесени извън Европейската общност без никаква митническа декларация за пускането им на йорданския пазар, 2 272 тона са с произход от Италия. С това писмо UCLAF по-специално приканва италианските власти да издирят името на износителя, за да образуват производствата по връщане на възстановяванията, а ако се установи съучастие, да образуват и наказателни производства.

5 С писма от 15 януари 1999 г. компетентната италианска административна единица уведомява Inalca и Cremonini относно решенията за връщане на възстановяванията при износ, предмет на спора, като Inalca и Cremonini подават административни жалби срещу посочените решения. Тези административни жалби са отхвърлени с решения от 7 март 2000 г.

6 На 16 февруари 1999 г. резултатите от разследването на UCLAF са изпратени от италианското министерство на финансите на съдебната власт, което води до образуване на наказателно производство срещу законните представители на Inalca и Cremonini.

7 На 30 ноември 1999 г. Inalca и Cremonini сключват две застрахователни гаранции за плащане, за да бъде спряно производството за събиране на сумите, подлежащи на възстановяване.

8 Наказателното производство по сигнала е прекратено на 18 декември 2002 г. С решение от 16 януари 2004 г. Tribunale civile di Roma (Граждански съд, Рим) установява, че твърденията, уличаващи Inalca, съдържащи се в решението за връщане от 15 януари 1999 г., са неоснователни и че сумата, чието връщане се иска, не се дължи от Inalca. С решение от 27 април 2005 г. посочената юрисдикция прави същата констатация по отношение на Cremonini.

9 С писма съответно от 22 и 23 март 2004 г. искането на Inalca за оттегляне на отнасящото се до него решение за връщане от 15 януари 1999 г. е уважено и учредената от това дружество застрахователна гаранция за плащане е освободена. Аналогично, с писма, датирани съответно от 22 и 23 декември 2004 г., искането на Cremonini за оттегляне на отнасящото се до него решение за връщане от 15 януари 1999 г. е уважено и учредената и от това дружество застрахователна гаранция за плащане е освободена.

10 С писмо от 27 януари 2005 г. Inalca иска Комисията на Европейските общности да поправи вредите, които дружеството твърди, че е претърпяло в резултат от образуваното от UCLAF разследване и от заключенията, изпратени от последното до италианските власти. С писмо от 15 април 2005 г. генералният директор на ОЛАФ уведомява Inalca, че не може да уважи това искане за поправяне на вредите, тъй като, дори да се приемело, че съществува право на обезщетение, при всички положения същото било „погасено по давност съгласно член 46 от Статута на Съда“.

11 С писмо от 9 март 2006 г. Inalca и Cremonini отправят до Комисията искане за поправяне на претърпените вреди, общо оценени на 2 861 000 EUR. Комисията оставя това искане без разглеждане.

12 С Решение 2006/678/ЕО от 3 октомври 2006 година относно финансовите последици, които следва да се приложат в рамките на уравняването на разходите, финансирани от Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието (FEOGA), секция „Гарантиране“, в определени случаи на нередности, допуснати от някои оператори (ОВ L 278, стр. 24), Комисията изключва нередностите при възстановяванията за износ на говеждо месо за Йордания — за които нередности Република Италия е уведомена — от списъка с изпратена информация.

Исковата молба пред Общия съд и обжалваното определение

13 С молба, постъпила в секретариата на Общия съд на 27 юни 2006 г., Inalca и Cremonini искат той да установи извъндоговорната отговорност на Общността, да осъди Комисията да поправи претърпените вреди, оценени на 2 861 000 EUR, и да заплати съответните компенсаторни, както и евентуалните мораторни лихви.

14 С отделен акт от 18 септември 2006 г. Комисията повдига възражение за недопустимост съгласно член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд, с довода че искът е погасен по давност по силата на член 46 от Статута на Съда.

15 В точка 45 от обжалваното определение Общият съд припомня съдебната практика, по силата на която от член 288 ЕО и от член 46 от Статута на Съда следва, че ангажирането на извъндоговорната отговорност на Общността и реализирането на правото на обезщетение за претърпените вреди зависят от съвкупност от условия, свързани с наличието на незаконосъобразен акт на общностните институции, действително претърпяна вреда и причинно-следствена връзка между тях (Решение от 27 януари 1982 г. по дело Birra Wührer и др./Съвет и Комисия, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 и 5/81, Recueil, стр. 85, точка 9).

16 В точка 46 от обжалваното определение Общият съд припомня също, че съгласно постоянната съдебна практика давностният срок при иска за установяване на извъндоговорна отговорност на Общността започва да тече, когато са изпълнени всички условия за възникване на задължението за поправянето на вредите, и по-специално когато подлежащата на обезщетяване вреда се конкретизира (Определение от 18 юли 2002 г. по дело Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/Комисия, C-136/01 P, Recueil, стр. I-6565, точка 30 и Решение от 19 април 2007 г. по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, C-282/05 P, Сборник, стр. I-2941, точка 29).

17 Във връзка с това в точка 47 от обжалваното определение Общият съд уточнява, че в случаите, при които отговорността на Общността произтича от нормативен акт, срокът за погасяването ѝ по давност започва да тече от момента на настъпване на вредоносните последици от този акт (Решение по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, посочено по-горе, точка 29). Общият съд добавя, че същото важи при спорове, породени, както в случая, от индивидуални актове, като този срок започва да тече едва от момента, в който вредата е настъпила в действителност (Решение по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, посочено по-горе, точки 30—33).

18 Въз основа на това в точка 49 от обжалваното определение Общият съд стига до извода, че следва да се определи точният момент, в който действително са настъпили твърдените вредоносни последици спрямо Inalca и Cremonini, като се разгледат последователно различните вреди, чието поправяне те искат.

19 Що се отнася до имуществените вреди, Общият съд първо констатира в точка 51 от обжалваното определение, че вредата, свързана със сключването на застрахователните гаранции за плащане със застрахователно дружество, е настъпила със сигурност още на 30 ноември 1999 г. — датата, на която Inalca и Cremonini са сключили тези полици. Общият съд обаче уточнява в точки 59 и 64 от обжалваното определение, че вредата, състояща се в разходите по сключването на застрахователните гаранции за плащане, е с продължителен характер, поради което искът за обезщетяването на тази вреда е допустим, що се отнася до договорите, чието действие продължава и след 27 юни 2001 г.

20 След това, що се отнася до разходите за правно съдействие и за правни консултации, както и за персонал, породени от обработването на въпросните преписки, в точки 71 и 73 от обжалваното определение Общият съд приема, че вредите, произтичащи от тези разходи, имат еднократен характер и следователно правото на иск за обезщетяването им е погасено по давност.

21 Накрая, доколкото искането за поправяне на вредите, които се твърди, че са претърпени под формата на пропуснати ползи поради намаления разполагаем финансов ресурс вследствие на плащането на премиите за учредяването на застрахователните гаранции за плащане и вследствие на разходите за правно съдействие и за правни консултации, както и за персонал е неясно, Общият съд приема в точка 74 от обжалваното определение, че това искане трябва да бъде отхвърлено като недопустимо.

22 Що се отнася до неимуществените вреди, Общият съд постановява в точка 77 от обжалваното определение, че свързаното с тях право на иск е погасено по давност, доколкото твърдените вреди са настъпили при образуването на националните производства през 1999 г. и 2000 г., което е повече от пет години преди предявяването на иска пред него. В точка 78 от обжалваното определение той отхвърля довода на Inalca и Cremonini, че тези вреди са с продължителен характер и са налице до произнасянето на съдебното решение от 27 април 2005 г., а в точка 79 от същото определение добавя, че във всички случаи Inalca и Cremonini само изтъкват, че е засегната търговската им репутация, без да представят и най-малкото доказателство за това.

23 Поради това в точка 81 от обжалваното определение Общият съд стига до извода, че искът е допустим единствено в частта относно поправянето на вредите, настъпили в резултат от платените премии във връзка с учредяването на застрахователните гаранции за плащане след 27 юни 2001 г.

24 По същество, Общият съд уточнява в точка 85 от обжалваното определение, че щом като едно от трите условия за ангажиране на отговорността на Общността не е изпълнено, претенциите за обезщетение трябва да бъдат отхвърлени, без да е необходимо да се изследва дали другите две условия са налице.

25 След като уточнява, че общностният съд не е задължен да разглежда различните условия в определен ред, Общият съд счита за уместно на първо място да разгледа условието за наличие на причинно-следствена връзка.

26 В точка 90 от обжалваното определение, без да се произнася по въпроса дали е възможно на Общността да се вмени отговорност за вредите, причинени от решенията за връщане от 15 януари 1999 г., Общият съд констатира, че вредите, настъпили в резултат от учредяването на застрахователните гаранции за плащане, не са пряка и непосредствена последица от писмото на UCLAF от 6 юли 1998 г.

27 Предвид изложеното Общият съд приема в точка 94 от обжалваното определение, че предявеният от Inalca и Cremonini иск за обезщетение в частта, в която е допустим, трябва да бъде отхвърлен като явно лишен от всякакво правно основание.

Производство пред Съда

28 На 18 ноември 2009 г. Inalca и Cremonini подават жалба до Съда.

29 На 11 февруари 2010 г. с писмения си отговор Комисията подава насрещна жалба.

Искания на страните

30 Inalca и Cremonini искат от Съда:

— да отмени обжалваното определение и да върне делото на Общия съд,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски в производството пред двете инстанции.

31 Комисията иска от Съда:

— като се произнесе по насрещната жалба, да отмени обжалваното определение в частта, в която искът в първоинстанционното производство е обявен за частично допустим, и да отхвърли същия като изцяло недопустим,

— при условията на евентуалност, да отхвърли жалбата като неоснователна,

— при условията на евентуалност спрямо предходното, в случай на частична отмяна на обжалваното определение, да отхвърли иска, предявен в първоинстанционното производство, и

— при всички положения да осъди Inalca и Cremonini да заплатят съдебните разноски в производството пред двете инстанции.

По жалбите

32 Inalca и Cremonini повдигат седем правни основания в подкрепа на жалбата си, свързани най-вече с въпросите по същество.

33 В насрещната си жалба Комисията повдига едно-единствено правно основание, свързано с допустимостта на първоначалния иск.

34 При това положение, след като основание за произнасяне по основната жалба ще е налице само в случай че подадената от Комисията насрещна жалба бъде отхвърлена, същата следва да се анализира първа.

По насрещната жалба

Доводи на страните

35 Единственото правно основание, повдигнато от Комисията, е изведено от твърдение за грешка при прилагане на правото, допусната от Общия съд в точки 46 и 47 от обжалваното определение при определяне на датата, от която започва да тече давностният срок във връзка с искове за обезщетяване на вреди и лихви.

36 Основно Комисията напомня, че в случаите, при които отговорността на Общността произтича от нормативен акт и възникналата от него вреда впоследствие се прояви по отношение на частноправни субекти, с Решение по дело Birra Wührer и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе, Съдът въвежда особен режим спрямо установения по член 46 от неговия статут. Макар Комисията да добавя, че основателно член 46 от Статута на Съда е смекчен само в още едно отношение, а именно във връзка с пострадалия, който е узнал за вредоносния факт в по-късен момент (Решение от 7 ноември 1985 г. по дело Adams/Комисия, 145/83, Recueil, стр. 3539, точки 50 и 51), тя счита все пак, че съдебната практика по този въпрос не е константна и следва да бъде изяснена в рамките на настоящото производство по обжалване.

37 Всъщност, от една страна, Общият съд ограничил прилагането на особения режим, въведен с Решение по дело Birra Wührer и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе, до хипотези, в които отговорността произтичала от нормативен акт (Определение на Общия съд от 17 януари 2001 г. по дело Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/Комисия, T-124/99, Recueil, стр. II-53), но от друга страна, го разпространил по отношение на други хипотези (вж. Решение на Общия съд от 21 април 2005 г. по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, T-28/03, Recueil, стр. II-1357, точка 59 и Определение на Общия съд от 14 септември 2005 г. по дело Ehcon/Комисия, T-140/04, Recueil, стр. II-3287, точка 39).

38 Съдът от своя страна уточнил, че споменатият особен режим се прилага единствено в хипотезите, при които отговорността произтича от нормативен акт (Решение от 17 юли 2008 г. по дело Комисия/Cantina sociale di Dolianova и др., C-51/05 P, Сборник, стр. I-5341, точка 54), въпреки че по други дела, без връзка с разглеждания по тях спор, споменавал разрешението, възприето в Решение по дело Birra Wührer и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе (Определение от 18 юли 2002 г. по дело Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/Комисия, посочено по-горе, точки 29 и 30, Решение от 19 април 2007 г. по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, посочено по-горе, точки 29 и 30, както и Решение от 11 юни 2009 г. по дело Transports Schiocchet — Excursions/Комисия, C-335/08 P, точка 33).

39 Комисията счита, че Съдът не е дал адекватни мотиви, прилагайки особения режим по спорове, възникнали от индивидуални актове, а дори и в други хипотези като настоящата, когато твърдяната вреда произтича от писмото, изпратено от UCLAF на националните органи.

40 Според Комисията подобно разширяване на обхвата на установеното в съдебната практика правило рискува да лиши от всякакво съдържание при все това ясната разпоредба на член 46 от Статута на Съда.

41 При условията на евентуалност Комисията счита, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил в точка 47 от обжалваното определение, че искът за поправяне на вреди, с който е сезиран, се отнася до спор, породен от индивидуални актове по смисъла на Решението от 19 април 2007 г. по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, посочено по-горе, докато писмото, изпратено на националните органи, не представлява индивидуален акт, който поражда задължителни последици спрямо своя адресат. В подкрепа на този довод Комисията се позовава на Решение от 23 ноември 1995 г. по дело Nutral/Комисия (C-476/93 P,

Recueil, стр. I-4125, точка 30), разглеждащо аналогична хипотеза, от което личало, че изпратените от Комисията до компетентните национални органи писма представлявали само препоръки или становища, лишени от правно действие.

42 При условията на евентуалност спрямо предходното Комисията счита, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е променил произволно критериите, установени в Решение от 19 април 2007 г. дело Holcim (Deutschland)/Комисия, посочено по-горе. Всъщност, дори да се допусне, че става дума за спор, породен от индивидуален акт, в точки 46 и 47 от обжалваното определение Общият съд приел неправилно, че давностният срок е започнал да тече едва когато вредата действително се конкретизира, вместо за начален момент на погасителната давност да приеме датата на вредоносния факт, а евентуално дори и датата, на която Inalca и Cremonini са узнали за него.

43 Inalca и Cremonini считат, че практиката на Съда в тази област е ясна, и оспорват тълкуването на посочените съдебни решения, направено от Комисията в насрещната ѝ жалба. Inalca и Cremonini напомнят обаче, че възприетото от Общия съд разрешение търпи критика поради съображения, изложени по-подробно в рамките на първото правно основание, повдигнато от тях в основната жалба.

Съображения на Съда

44 За да се вземе решение дали подадената от Комисията насрещна жалба е основателна, следва да се провери дали Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правилата относно погасяването по давност на правото на иск за извъндоговорна отговорност към фактите по случая.

45 В самото начало следва да се приеме, че съгласно член 46 от Статута на Съда исковете срещу Европейския съюз по дела в областта на извъндоговорната отговорност се погасяват след изтичането на срок от пет години от датата на възникване на събитието, което ги обуславя.

46 Както припомня Общият съд в точки 45 и 84 от обжалваното определение без възражения от Комисията във връзка с това, за ангажирането на извъндоговорната отговорност на Общността и осъществяването на правото на обезщетение за претърпяна вреда на основание член 288, втора алинея ЕО следва да са налице всички условия, що се отнася до незаконосъобразността на твърдените действия на институциите, до настъпването на вреда и до наличието на причинно-следствена връзка между тези действия и твърдяната вреда (вж. по-специално Решение по дело Birra Wührer и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 9, Решение от 29 септември 1982 г. по дело Oleifici Mediterranei/ЕИО, 26/81, Recueil, стр. 3057, точка 16, Решение от 9 септември 2008 г. по дело FIAMM и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, Сборник, стр. I-6513, точка 106, както и Решение от 18 март 2010 г. по дело Trubowest Handel и Makarov/Съвет и Комисия, C-419/08 P, Сборник, стр. I-2259, точка 40).

47 В точка 46 от обжалваното определение Общият съд отбелязва, че от това съгласно постоянната съдебна практика следва, че погасителната давност във връзка с правото на иск за извъндоговорна отговорност започва да тече, след като са изпълнени всички условия за възникване на задължението за поправяне на вреди, и по-специално когато подлежащата на поправяне вреда се конкретизира (Решение по дело Birra Wührer и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе; Решение от 19 април 2007 г. по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, посочено по-горе, точка 29, Решение по дело Комисия/Cantina sociale di Dolianova и др., посочено по-горе, точка 54, както и Решение от 8 ноември 2012 г. по дело Evropaïki Dynamiki/Комисия, C-469/11 P, точка 34).

48 Отново позовавайки се на постоянната практика на Съда, Общият съд припомня в точка 47 от обжалваното определение, че когато отговорността на Общността произтича от нормативен акт, погасителната давност започва да тече от момента на настъпване на вредоносните последици от този акт (Решение по дело Birra Wührer и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 10, както и Решение от 19 април 2007 г. по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, посочено по-горе, точка 29), както и че при споровете, породени от индивидуални актове, погасителната давност също започва да тече едва от момента, в който вредата е настъпила в действителност (вж. Решение от 19 април 2007 г. по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, посочено по-горе, точка 30, Решение по дело Transports Schiocchet — Excursions/Комисия, посочено по-горе, точка 33, както и Решение по дело Evropaïki Dynamiki/Комисия, посочено по-горе, точка 38).

49 Въз основа на тези принципи Общият съд определя за начало на погасителната давност момента на настъпване на вредоносните последици, твърдени от Inalca и Cremonini.

50 В тази връзка Комисията отбелязва, като главно твърдение, че съдебната практика не е единна и че са необходими разяснения от страна на Съда.

51 Дори да се приеме, че подобен довод е допустим в рамките на настоящото производство по обжалване, макар да не е насочен пряко срещу определена точка от обжалваното определение, достатъчно е да се направи констатацията, че Определение от 17 януари 2001 г. по дело Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/Комисия, посочено по-горе, на което Комисията се позовава в подкрепа на доводите си, е било предмет на контрол от Съда. Всъщност Съдът постановява, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е определил началото на погасителната давност в зависимост от настъпването на вредоносния факт (Определение от 18 юли 2002 г. по дело Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/Комисия, посочено по-горе, точка 34).

52 Следователно, противно на твърденията на Комисията, решаващият критерий за определяне на началния момент на погасителната давност не е настъпването на вредоносния факт, тъй като по-специално на ищеца не може да се противопостави начален момент на погасителната давност, който да предхожда появата на вредоносните последици от този факт (Решение по дело Birra Wührer и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 11).

53 Освен това следва да се отбележи, че основавайки се на Решение по дело Комисия/Cantina sociale di Dolianova и др., посочено по-горе, за да заяви, че режимът, въведен с Решение по дело Birra Wührer и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе, се прилага само в хипотезите, при които отговорността произтича от нормативен акт, Комисията осъществява неправилен прочит на това съдебно решение.

54 Действително спорът, предмет на разглеждане по това дело, възниква от нормативен акт на Комисията, поради което Съдът не е бил задължен да развие мотивите си във връзка с хипотезите на извъндоговорна отговорност при спорове в резултат от индивидуален акт. Противно на твърденията на Комисията, от Решение по дело Комисия/Cantina sociale di Dolianova и др., посочено по-горе, не следва, че Съдът изключва прилагането на съдебната практика, установена с Решение по дело Birra Wührer и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе, когато отговорността на Общността произтича от индивидуален акт.

55 Наскоро Съдът отново потвърди, че в случай на спорове, породени от индивидуални актове, погасителната давност започва да тече от момента, в който решението произведе вредоносни последици по отношение на лицата, които са негови адресати (вж. в този смисъл Решение по дело Evropaïki Dynamiki/Комисия, посочено по-горе, точка 38).

56 Във връзка с представения при условията на евентуалност довод на Комисията, основаващ се на Решение по дело Nutral/Комисия, посочено по-горе, от което следвало, че изпратеното на националните власти писмо не представлява индивидуален акт, произвеждащ задължителни

последици по отношение на Inalca и на Cremonini, се налага констатацията, че това решение е свързано с условията за допустимост на жалбите за отмяна и че изводите относно правната квалификация на обжалвания акт не могат да се пренесат във връзка с определянето на началния момент на погасителната давност във връзка с правото на иск за извъндоговорна отговорност.

57 При това положение за определяне на началния момент на погасителната давност по настоящия спор е без значение дали писмото, адресирано до националните власти, е в състояние да произведе задължителни правни последици, които да са в състояние да изменят съществено положението на Inalca и Cremonini.

58 При всички положения и доколкото от точка 49 от настоящото решение е видно, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че погасителната давност започва да тече от момента на действителното настъпване на твърдените от Inalca и Cremonini вредоносни последици, индивидуалният или нормативен характер на акта не е определящ.

59 Що се отнася до довода, изложен от Комисията при условията на евентуалност спрямо предходния, съгласно който Общият съд е трябвало да приеме за начало на погасителната давност датата на вредоносния факт, е важно да се отбележи, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил в точка 49 от обжалваното определение, че следва да се определи точният момент, в който действително са настъпили твърдените в това писмо вредоносни последици по отношение на Inalca и Cremonini.

60 Всъщност, противно на твърденията на Комисията, погасителната давност започва да тече не от датата на вредоносния факт, а от момента, в който спорното решение произведе вредоносни последици по отношение на лицата, за които се отнася, т.е. в момента на действително настъпване на вредата за посочените лица (вж. Решение от 19 април 2007 г. по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, посочено по-горе, точка 30).

61 От всичко изложено следва, че подадената от Комисията насрещна жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

По основната жалба

По първото основание

– Доводи на страните

62 Първото основание, повдигнато от Inalca и Cremonini, е изведено от противоречивите мотиви на обжалваното определение и от нарушението на общностната съдебна практика, след като в точка 55 от обжалваното определение Общият съд не е взел предвид Решение 2006/678, въпреки че до момента на приемане на това решение положението на правна несигурност, в което се намирали относно съществуването и размера на претърпените вреди, се проявявало ежедневно и настъпило окончателно едва през 2006 г.

63 Inalca и Cremonini твърдят също, че е налице грешка при прилагане на правото, допусната от Общия съд, доколкото в същата точка 55 от обжалваното определение той се позовал на Определението от 17 януари 2001 г. по дело Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/Комисия, посочено по-горе, за да направи извод, че е налице объркване между процесуалния критерий, свързан с началото на погасителната давност, и констатацията за наличието на условията за реализиране на отговорност. Противно обаче на събитието, което съгласно това определение бележи началото на този срок, Решение 2006/678 не засягало само субективното им положение.

64 Като се позовава на Решение от 19 април 2007 г. по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, посочено по-горе, Комисията припомня, че за началния момент на погасителната давност е без значение дали незаконосъобразното поведение на Съюза е установено с правораздавателен акт или е признато от субекта, за който се твърди, че е причинил вредите.

– Съображения на Съда

65 Следва да се отбележи, че в точка 53 от обжалваното определение Общият съд припомня съдебната практика, съгласно която погасителна давност може да започне да тече едва от момента на действителното настъпване на паричната загуба, и по-конкретно при учредяването на банковите гаранции от момента, в който са направени разходите, свързани с учредяването.

66 В точка 54 от това определение Общият съд констатира, че видно от доказателствата, разходите, свързани с двете застрахователни гаранции за плащане, са били направени след датата на сключване на тези договори, а именно на 30 ноември 1999 г., като падежът на първата годишна премия е бил на същата тази дата.

67 По този начин Общият съд отхвърля довода на Inalca и Cremonini, че вредоносните последици са настъпили със сигурност едва в момента на приемането на Решение 2006/678, с което Комисията констатира, че разглежданите възстановявания при износ не са им били изплатени неоснователно.

68 Общият съд добавя, че е без значение обстоятелството, че преди приемането на Решение 2006/678 Inalca и Cremonini смятат, че не разполагат с всички доказателства, позволяващи им да установят по съдебен ред съгласно действащите изисквания отговорността на Общността, тъй като в противен случай може да се създаде обърквane между процесуалния критерий относно началния момент на погасителната давност и констатацията, че са налице материалноправните условия за ангажиране на посочената отговорност.

69 От изложеното следва, че доводът на Inalca и Cremonini, изразяващ се в упрек към Общия съд, че не е взел предвид Решение 2006/678, трябва да се обяви за неоснователен.

70 Що се отнася до твърдяното изопачаване на Определение от 17 януари 2001 г. по дело Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/Комисия, посочено по-горе, допуснато от Общия съд, е достатъчно да се отбележи, че според постановеното от Съда точното и подробно запознаване на пострадалия с фактите по случая не фигурира сред елементите, които трябва да са налице, за да започне да тече погасителна давност (Определение от 18 юли 2002 г. по дело Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/Комисия, посочено по-горе, точка 31 и Решение по дело Evropaïki Dynamiki/Комисия, посочено по-горе, точка 37). Освен това субективната преценка относно наличието на вреда от страна на претърпялото я лице не следва да се взема предвид при определянето на началния момент на срока за погасяване на правото на иск за извъндоговорна отговорност на Съюза (Решение по дело Комисия/Cantina sociale di Dolianova и др., посочено по-горе, точка 61, както и Решение по дело Evropaïki Dynamiki/Комисия, посочено по-горе, точка 37).

71 Освен това, доколкото е прието, че за началния момент, от който започва да тече погасителната давност, е без значение дали незаконосъобразното поведение на Общността е установено със съдебно решение (Решение от 19 април 2007 г. по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, посочено по-горе, точка 31), обстоятелството, че самата институция признава относно проявено от нея неправомерно поведение, също не би могло да повлияе при определянето на началния момент на погасителната давност.

72 Следователно доводът относно твърдяното изопачаване на Определение от 17 януари 2001 г. по дело Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/Комисия, посочено по-горе, също трябва да се отхвърли като неоснователен.

73 От гореизложеното следва, че първото основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По второто основание

– Доводи на страните

74 Второто основание, повдигнато от Inalca и Cremonini, е изведено от противоречивия и нелогичен характер на мотивите на обжалваното определение, както и от нарушаване на общностната съдебна практика във връзка с погасяването на правото на иск за направените разходи за правно съдействие и за правни консултации, както и за персонал.

75 Inalca и Cremonini упрекват Общия съд, че е нарушил общия принцип в областта на вредите с продължителен характер, закрепен в точки 56 и 57 от обжалваното определение, като в точки 71 и 72 от същото е приел, че въпросните вреди нямат такъв продължителен характер. Мотивите на Общия съд били противоречиви, доколкото той самият признавал, че въпросните вреди не са можели да се определят окончателно в количествено отношение още със започването на въпросните процедури. Inalca и Cremonini се позовават на практиката на Общия съд относно определянето на съдебните разноски, съгласно която размерът на тези разноски се определял в зависимост от броя отработени часове и която следователно потвърждавала, че предоставянето на правни консултации няма характера на еднократна услуга.

76 Според Комисията второто основание е неоснователно. От една страна, Inalca и Cremonini смесвали окончателното определяне по размер на твърдяната вреда с преценката относно нейния продължителен характер. От друга страна, позоваването на съдебната практика относно определянето по размер на съдебните разноски било неуместно.

– Съображения на Съда

77 Що се отнася до вредите с продължителен характер, Общият съд припомня в точка 56 от обжалваното определение, че когато причинените вреди не са еднократни, а продължават да са налице през определен период, правото на обезщетение се отнася за последователни периоди от време.

78 В точка 71 от обжалваното определение Общият съд постановява, че в настоящия случай вредите, изразяващи се в направените разходи за правно съдействие и правни консултации, както и в разходите за персонал, са еднократни, доколкото действително настъпват на датата на образуване на всяко от разглежданите национални производства.

79 В точка 72 от обжалваното определение Общият съд добавя, че дори твърдените вреди да не могат да се определят окончателно по размер още с образуването на националните производства, същите безспорно произтичали от тяхното образуване.

80 Противно на твърденията на Inalca и Cremonini, се счита, че вредата е с продължителен характер, поради това че по размер нараства пропорционално на броя на изминалите дни (Решение от 19 април 2007 г. по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, посочено по-горе, точка 35).

81 Следователно Общият съд приема, без да е налице противоречие в мотивите, че твърдените вреди, състоящи се от разходите за правно съдействие и за правни консултации, както и за персонал, породени от обработването на разглежданите преписки, нямат характеристиките на продължителна вреда. Всъщност, макар въпросните вреди да не са окончателно конкретизирани към датата на образуване на всяко едно от разглежданите национални производства, следва да се приеме, че размерът им расте не пропорционално на изминалия брой дни, а заради водените различни съдебни производства.

82 При тези обстоятелства позоваването от страна на Inalca и Cremonini на съдебната практика, приложима относно определянето на съдебните разноски, също трябва да се отхвърли. Всъщност самият факт, че размерът на разноските се определя в зависимост от броя отработени часове, не би могъл да повлияе върху естеството на вредата, изразяваща се в предоставянето на правни консултации.

83 От гореизложеното следва, че второто основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По третото основание

– Доводи на страните

84 Третото основание, повдигнато от Inalca и Cremonini, е изведено от изопачаване на представените доводи и от нарушение на член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд, що се отнася до искането за поправяне на вредата, претърпяна под формата на пропуснати ползи.

85 Inalca и Cremonini считат, че в точка 74 от обжалваното определение Общият съд неправилно приема, че липсва яснота във връзка с искането за поправяне на вредата, претърпяна под формата на пропуснати ползи заради намаления им разполагаем финансов ресурс вследствие от заплащането на премиите по договорите за обезпечаване на вземания и на разходите за правна помощ и правни консултации, както и за персонал.

86 Като припомнят съображенията, изложени в исковата им молба в първоинстанционното производство, Inalca и Cremonini твърдят, че не са се ограничили с общото твърдение, че изгубените суми са можели да се използват за участие в процедури за възлагане на обществени поръчки, в които се изисква внасянето на гаранция, а са представили на Общия съд различни доказателства. Те се позовават на съдебна практика, по силата на която съдът може да приеме разчетни стойности, основаващи се на средностатистически величини, доколкото ищецът би имал затруднения или дори би бил в невъзможност да определи точно по размер вредата, която твърди, че е претърпял (Решение от 27 януари 2000 г. по дело Mulder и др./Съвет и Комисия, C-104/89 и C-37/90, Recueil, стр. I-203, точки 63—65).

87 Комисията счита, че третото правно основание е неоснователно. Всъщност Inalca и Cremonini не уточнили от кои процедури за възлагане на обществени поръчки са изключени и по какъв начин сключването на договорите за обезпечаване е станало причина за изключването им от посочените процедури. Освен това позоваването на Решение по дело Mulder и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе, било ирелевантно.

– Съображения на Съда

88 Следва да се напомни, че в точка 74 от обжалваното определение Общият съд анализира искането за поправяне на вредата, за която се твърди, че е била претърпяна под формата на пропуснати ползи поради намаления разполагаем финансов ресурс вследствие на плащането на

премиите, свързани със сключването на застрахователните гаранции за плащане, и на разходите за правно съдействие и правни консултации, както и за персонал. Като се има предвид, че Inalca и Cremonini се ограничават да поддържат най-общо, че така изгубените суми са можели да се използват за участие в процедури за възлагане на обществени поръчки, в които се изисква внасянето на гаранция, Общият съд стига до извода за абстрактния характер на искането и го отхвърля като недопустимо по силата на член 44, параграф 1, буква в) от своя процедурен правилник.

89 Доколкото от настоящото правно основание е видно, че в него просто са преформулирани вече представените в първоинстанционното производство доводи във връзка с вредата, за която се твърди, че е претърпяна под формата на пропуснати ползи, следва да се приеме, че Inalca и Cremonini всъщност целят да оспорят съображенията, изложени в тази връзка от Общия съд.

90 Съгласно постоянната съдебна практика единствено Общият съд е компетентен, от една страна, да установява фактите, освен в случаите, когато неточността на фактическите му констатации следва от представените пред него материали по делото, и от друга страна, да преценява тези факти. Следователно, освен в случай на изопачаване на доказателствата, които са му били представени, преценката на фактите не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда (вж. по-специално Решение от 3 май 2012 г. по дело Legris Industries/Комисия, C-289/11 P, точка 51 и цитираната съдебна практика).

91 В случая Inalca и Cremonini не основават твърденията си нито на фактическа неточност в констатациите на Общия съд, нито на изопачаване на представените пред него доказателства. Напротив, те критикуват самите му съображения във връзка с посочените доказателства и неговите доводи относно решението, че искането за поправяне на вредите, които се твърди, че са претърпени под формата на пропуснати ползи, не е достатъчно ясно.

92 В тази връзка Решение по дело Mulder и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе, на което се позовават Inalca и Cremonini, е ирелевантно, доколкото цитираните точки нямат никаква връзка със задължението на жалбоподателите да уточнят в съответствие с член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд точния размер на вредата и да представят в цифрово изражение размера на търсеното обезщетение, а са свързани с принципите, които трябва да уреждат начина на изчисляване на пропуснатите ползи, и по-конкретно когато става дума за хипотетични или алтернативни доходи.

93 От изложеното следва, че третото основание трябва да бъде отхвърлено като частично недопустимо и частично неоснователно.

По петото основание

– Доводи на страните

94 Петото основание, повдигнато от Inalca и Cremonini, което най-напред следва да бъде анализирано, е изведено от нарушение на член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд, от нарушение на съдебната практика в областта на неимуществените вреди и от явната нелогичност на мотивите.

95 Inalca и Cremonini сочат, че в точка 79 от обжалваното определение Общият съд неправилно е постановил, че искането за поправяне на неимуществени вреди е неясно. Всъщност, от една страна, исковата молба съдържала всички необходими доказателства. От друга страна, заради особеностите на неимуществените вреди, които по определение не подлежат на количествено изразяване, Inalca и Cremonini предоставили въпроса за преценка по справедливост на Общия

съд. Отхвърляйки това искане, Общият съд нарушил приложимата в тази област съдебна практика (вж. Решение на Общия съд от 17 декември 1998 г. по дело Embassy Limousines & Services/Парламент, T-203/96, Recueil, стр. II-4239, точка 108).

96 Освен това позоваването в точка 79 от обжалваното определение на съдебната практика, цитирана в точка 69 от него, представлявало друга грешка при прилагане на правото. Всъщност принципите относно имуществените вреди, откроени по тези дела, не можели да бъдат пренесени към настоящия въпрос, свързан изключително с поправянето на неимуществени вреди.

97 Комисията припомня, че искането за поправяне на неимуществените вреди е обявено за недопустимо не само поради изтеклата погасителна давност, а и защото не отговаря на изискванията по член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд. При това положение петото основание било неоснователно.

– Съображения на Съда

98 Следва да се отбележи, че що се отнася до неимуществените вреди, изразяващи се в накърняването на търговската репутация на Inalca и на Cremonini поради участието им в административните, гражданските и наказателните производства, в точка 77 от обжалваното определение Общият съд констатира, че тези вреди са настъпили с образуването на производствата през 1999 г. и 2000 г. и следователно свързаното с тях право на иск е погасено по давност.

99 Във връзка с това Общият съд отхвърля довода на Inalca и на Cremonini, че вредата била с продължителен характер до постановяването на решението на Tribunale civile di Roma през 2005 г. Той уточнява, че твърдените неимуществени вреди, дори да се приеме, че са продължили да съществуват до тази дата, са се реализирали изцяло още с уличаването на Inalca и Cremonini, както и на техните ръководители в посочените по-горе производства през 1999 г. и 2000 г. Позовавайки се на характеристиките, които вредите трябва да притежават, за да се квалифицират като „продължителна вреда“, и които произтичат от точки 56 и 57 от обжалваното определение, Общият съд постановява, че твърдените неимуществени вреди не биха могли да се считат за вреда с такъв характер.

100 В точка 79 от обжалваното определение Общият съд добавя, че „в допълнение и при всички положения […] искането за поправяне на неимуществените вреди не е достатъчно прецизно и следователно трябва да бъде отхвърлено като недопустимо по силата на член 44, параграф 1, буква в), […] [от неговия п]роцедурен правилник“.

101 От изложеното следва, че отхвърлянето на иска за поправяне на твърдените неимуществени вреда от Общия съд се основава на две отделни съображения.

102 Във връзка с второто съображение, оспорено в рамките на петото основание и свързано с абстрактния характер на иска, Общият съд напомня основателно, без да нарушава съдебната практика, че исковата молба или жалбата трябва да съдържа обстоятелствата, позволяващи да се установи твърдяната вреда и да се преценят нейното естество и обхват.

103 В тази връзка трябва да се отхвърли като напълно лишен от основание доводът на Inalca и Cremonini, изразяващ се в твърдението, че минималните изисквания по отношение на исковата молба или жалбата съгласно член 44, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд се прилагали само за имуществените вреди и следователно не намирали приложение в случай на неимуществена вреда. Действително този довод не се основава на никакво правно съображение, годно да постави под съмнение разрешението, до което достига Общият съд.

104 Що се отнася до довода на Inalca и Cremonini, свързан с невъзможността за количествено изразяване на неимуществените вреди, следва да се напомни, че Съдът действително признава, че в определени случаи, и по-специално когато са налице затруднения за количествено изразяване на твърдените вреди, в исковата молба или жалбата не е абсолютно необходимо да се уточнява точният им обхват, нито да се посочва размерът на искането обезщетение (вж. по-специално Решение от 28 март 1979 г. по дело Granaria/Съвет и Комисия, 90/78, Recueil, стр. 1081, 1090, както и Решение от 23 септември 2004 г. по дело Hectors/Парламент, C-150/03 P, Recueil, стр. I-8691, точка 62). Същевременно Inalca и Cremonini не доказват, нито твърдят наличието на особени обстоятелства, които да обосноват липсата на уточнения в исковата молба във връзка с вредите на това основание.

105 От изложеното следва, че петото основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По четвъртото основание

– Доводи на страните

106 Четвъртото основание, повдигнато от Inalca и Cremonini, е изведено от нарушение на общностната съдебна практика и от явно нелогичните мотиви на Общия съд, доколкото последният счита, че претърпените от Inalca и Cremonini неимуществени вреди са изцяло осъществени още през 1999 г. и 2000 г., поради което не могат да се считат за вреди с продължителен характер.

107 Inalca и Cremonini сочат, че Общият съд не придава никакво значение на особените характеристики на неимуществените вреди и пренебрегва факта, че по естеството си неимуществените вреди не се изчерпват в момента на възникване, а продължават да съществуват до момента на осъществяване на събитието, което ги отстранява. В тази връзка Inalca и Cremonini се позовават по-специално на Решение на Общия съд от 8 юли 2008 г. по дело Franchet и Byk/Комисия (T-48/05, Сборник, стр. II-1585, точки 400—411), както и на Решение на Съда на публичната служба от 2 май 2007 г. по дело Giraudy/Комисия (F-23/05, Сборник СПС стр. I-A-1-00121 и II-A-1-657, точка 203).

108 Те добавят, че позоваването в точка 78 от обжалваното определение на съдебната практика, цитирана в точки 56 и 57 от него, представлява още една грешка при прилагане на правото. Всъщност принципите, свързани с имуществените вреди, откроени по тези дела, не можели да се пренесат към настоящия въпрос, свързан с продължителния характер на неимуществените вреди.

– Съображения на Съда

109 Следва да се напомни, че видно точки 100 и 101 от настоящото решение, Общият съд отхвърля иска за поправяне на твърдените неимуществени вреди на две отделни основания.

110 Във връзка с доводите, свързани с четвъртото основание, е достатъчна констатацията, че те са насочени срещу първото съображение, на което се основава Общият съд, за да отхвърли иска за поправяне на твърдените неимуществени вреди поради погасяването по давност на правото на иск във връзка с тях.

111 Дори да се допусне, че тези доводи са основателни, същите следва да се отхвърлят незабавно, тъй като не могат да поставят под съмнение извода на Общия съд в точка 79 от обжалваното определение, който по силата на член 44, параграф 1, буква в) от своя процедурен правилник обявява иска за поправяне на неимуществените вреди за недопустим.

112 Следователно четвъртото основание трябва да се отхвърли като неприложимо.

По шестото основание

– Доводи на страните

113 Шестото основание, повдигнато от Inalca и Cremonini, е изведено от грешка при прилагане на правото относно изискването за наличие на причинно-следствена връзка между вредоносния факт, в който се упреква Комисията, и твърдяната вреда, доколкото Общият съд установява отсъствието на такава връзка.

114 Inalca и Cremonini сочат, че Общият съд не е взел под внимание, че всъщност те единствено спазвали едното от двете алтернативни задължения, произтичащи от решенията за връщане от 15 януари 1999 г. Наличието на причинно-следствена връзка се потвърждавало от обстоятелството, че след като се установяло несъществуването на вземанията на Комисията, националните органи щели незабавно да освободят гаранциите.

115 Освен това Inalca и Cremonini отхвърлят допълнителния довод, формулиран от Общия съд в точка 93 от обжалваното определение, съгласно който не било установено, че намесата на италианските власти не можела да прекъсне пряката причинно-следствена връзка между неправомерните действия, предмет на оплакването, и твърдяната вреда.

116 Комисията счита, че това основание е лишено от всякаква основателност.

– Съображения на Съда

117 Следва да се отбележи, че Общият съд припомня в точка 88 от обжалваното определение, че вредата трябва да произтича по достатъчно пряк начин от действията, предмет на оплакването, които трябва да бъдат определящата причина за вредата.

118 В точка 91 от обжалваното определение Общият съд припомня също, че когато решение, налагащо заплащането на глоба, се придружава от възможност за учредяване на гаранция, предназначена да обезпечи посоченото плащане и лихвата за забава, докато се изчаква изходът от производството по обжалване на това решение, вредата, изразяваща се в разходите във връзка с гаранцията, произтича не от това решение, а от самия избор на заинтересуваното лице да учреди гаранция, а не да изпълни незабавно задължението за връщане.

119 В точка 92 от обжалваното определение Общият съд констатира, че в случая решенията за връщане от 15 януари 1999 г. не съдържат никакво задължение за учредяване на гаранции, а оставят този избор на свободната преценка на Inalca и Cremonini. Общият съд добавя, както отбелязва и генералният адвокат в точка 72 от своето заключение, че ако Inalca и Cremonini бяха избрали да върнат незабавно субсидиите за износ, те биха избегнали необходимостта да заплащат разходи за учредяване на споменатите застраховки.

120 Следователно в точка 93 от обжалваното определение Общият съд основателно стига до заключението, че дори ако се приеме, че намесата на италианските власти не е била в състояние да прекъсне причинно-следствената връзка между действията, в които е упреквана Комисията, и твърдените вреди, не съществува никаква пряка причинно-следствена връзка между тези действия и посочените вреди.

121 Изводът, до който стига Общият съд, не би могъл да бъде поставен под съмнение нито от довода на Inalca и Cremonini, основан на твърдението, че те единствено спазват едното от двете алтернативни задължения, предвидени в решенията за връщане от 15 януари 1999 г., нито от обстоятелството, че гаранциите са били незабавно освободени, след като се констатира несъществуването на вземанията.

122 Във връзка с довода, насочен срещу точка 93 от обжалваното определение, се налага констатацията, че съображенията на Общия съд в тази точка се основават на предпоставката, че намесата на италианските власти не е била в състояние да прекъсне причинно-следствената връзка между действията, в които е упреквана Комисията, и твърдените вреди.

123 Във връзка с това няма особено значение дали предпоставката трябва да се приеме за доказана, както предлагат Inalca и Cremonini в рамките на настоящото основание, или за недоказана, както приема Общият съд. Всъщност всички доводи, свързани с тази предпоставка, трябва да се квалифицират като неприложими, доколкото при всички положения следва да се установи липсата на причинно-следствена връзка между писмото на UCLAF от 6 юли 1998 г. и заплащането на разходите, свързани със застрахователните гаранции за плащане.

124 Следователно шестото основание трябва да се отхвърли като частично недопустимо и частично неоснователно.

По седмото основание

– Доводи на страните

125 Със седмото и последно основание по жалбата Inalca и Cremonini искат от Съда да отмени обжалваното определение поради това, че Общият съд е нарушил принципа за разумна продължителност на производството. Всъщност не само че първоинстанционното производството продължило над 3 години, но преди всички Общият съд се произнесъл единствено по въпроса за допустимостта на иска.

126 Като главно основание Inalca и Cremonini твърдят, че с оглед на фактическите и процесуалните основания за настоящото производство по обжалване не се налага да се доказва, че прекомерната продължителност на производството е оказала въздействие върху разрешаването на спора. При условията на евентуалност, те считат най-напред, че обжалваното определение е опорочено поради редица грешки при прилагане на правото. По-нататък те добавят, че поради неудобство заради отделянето на над 3 години само за разрешаването на въпроса за допустимостта на иска Общият съд се почувствал задължен да се произнесе и по същество на спора, но по този начин се лишил от важни процесуални инструменти, които биха му позволили да стигне до изводи, неопорочени от грешки при прилагане на правото. Накрая, Inalca и Cremonini си запазват правото да предявят иск за обезщетение на вредите, претърпени поради прекомерната продължителност на производството пред Общия съд.

127 Според Комисията това основание също трябва да бъде отхвърлено. Тя добавя, че упоменаването на евентуален иск за обезщетение на вредите, причинени от прекомерната продължителност на производството пред Общия съд, потвърждава, че този иск не попада в рамките на настоящото производство по обжалване.

– Съображения на Съда

128 Следва да се напомни, че при липсата на какъвто и да било признак, че продължителността на производството би повлияла върху разрешаването на спора, правното основание, изведено от това, че производството пред Общия съд е нарушило изискванията, свързани със спазването на разумен срок, по общо правило не може да доведе до отмяната на решение, постановено от този съд (вж. в този смисъл Решение по дело FIAMM и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 203).

129 Във връзка с индикациите, сочени от Inalca и Cremonini, се налага констатацията, че обжалваното определение не е опорочено от никаква грешка при прилагане на правото и че по-различни процесуални инструменти не биха оказали никакво влияние върху достигнатия от Общия съд резултат.

130 При всички положения, както отбелязва генералният адвокат в точка 79 от своето заключение и както посочват самите Inalca и Cremonini, неспазването от страна на Общия съд на разумен срок при постановяване на решение — ако приемем, че неспазването е доказано — може да послужи като основание за предявяване на иск за обезщетение срещу Съюза по силата на член 268 ДФЕС във връзка с член 340, втора алинея ДФЕС.

131 При това положение седмото и последно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

132 Тъй като не е установено наличието на нито едно от посочените от Inalca и Cremonini основания за обжалване, жалбата следва изцяло да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

133 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, той се произнася по съдебните разноски. По смисъла на член 138, параграф 1 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 и член 190, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на Inalca и Cremonini да заплатят съдебните разноски и последните са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски, свързани с основната жалба. След като Inalca и Cremonini са поискали осъждането на Комисията да заплати съдебните разноски за насрещната жалба и Комисията е загубила делото, тя трябва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски, свързани с насрещната жалба.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отхвърля основната и насрещната жалба.

2) Възлага на Inalca SpA — Industria Alimentari Carni и Cremonini SpA съдебните разноски, свързани с основната жалба.

3) Възлага на Европейската комисия съдебните разноски, свързани с насрещната жалба.

Подписи